ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

(Ὑπὸ Εὐαρίστου Καρὰνς)

(Ἱστορία ἑνὸς τραγικοῦ ἔρωτος)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀφοῦ τ' ἀπεφάσισα αὐτό, ἐσκέφθηκα ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀργοπορήσω. Ὁ κόμης ἔλειπε καὶ ἡ εὐκαιρία, νὰ μιλήσω στὴ Μάρθα χωρὶς κανένα μάρτυρα, ἦτο μοναδική.

Πέρασα τὸν προθάλαμον, κατόπιν ἕνα μικρὸν ἀντρὶ, σήκωσα τὴς κουρτίνες καὶ εὑρέθηκα στὴν θαλασσιὰ αἴθουσα.

Μία ὑπηρέτρια μ' ἐπλησίασε.

— Ἡ κυρία κόμησσα μπορεῖ νὰ μὲ ὑποδεχθῇ ; τὴν ρώτησα.

Ἡ θαλαμηπόλος ἔφυγε, γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ νὰ μὲ πληροφορήσῃ νὰ τὴν ἀκολουθήσω.

Εὑρέθηκα τότε εἰς τὰ δωμάτια τῆς Μάρθας Αἰσθανό μουν ἕνα παράδοξο αἴσθημα περνῶντας ἀπὸ τὰ ἀρωματισμένα αὐτὰ δωμάτια.

Ἔξαφνα ἡ ὑπηρέτρια ἐσήκωσεν ἕνα κόκκινο παραπέτασμα καὶ μοῦείπε :

— Ἐκεῖ μέσα εἶναι.

Βρέθηκα σ' ἕνα δροσερὸ μικρὸ δωμάτιο. Τὸ φῶς ἦταν λιγοστό. Ἡ Μάρθα, ἐξηπλωμένη σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα, ντυμένη βυσσινὶ φόρεμα μὲ λεπτὲς δαντέλλες στολισμένο καὶ μὲ τὰ μαλλιὰ ριχμένα πρὸς τὰ πίσω, ἐφαίνετο σκεπτική.

Ἡ ὑπηρέτρια ἀπεμακρύνθη καὶ ἡ Μάρθα ἔρριξε σὲ μένα ἕνα βλέμμα δειλό...

Ἐλησμόνησα ἀμέσως τότε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς μου καὶ γονάτισα καὶ συρόμουν μὲ τὰ χέρια πρὸ τῶν ποδῶν ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἐλάτρευα...

Ἡ Μάρθα μοῦ ἔδωσε τὸ χέρι της τὸ ὁποῖον κατεφίλησα.

— Σηκωθῆτε, Κάρολε, εἶπε μὲ κομμένη τὴ φωνὴ. Εἴμαστε καὶ οἱ δύο ἄφρονες, σεῖς μὲν γιατὶ ἤλθατε ἐδῶ, ἐγὼ δὲ γιατὶ σᾶς ἐδέχθηκα.

— Μάρθα σᾶς ἀγαπῶ, ἐψιθύρισα.

Ἡ Μάρθα ἐστένοξε.

— Μάρθα, σὲ λίγες μέρες θ' ἀποχωρισθοῦμε .. Μάρθα ἤθελα νὰ σᾶς πῶ ὅτι ποτὲ δὲν θὰ σᾶς λησμονήσω.. καὶ ὅτι θ' ἀποθάνω μακρυὰ ἀπὸ σᾶς, μὲ τὸ ὄνομά σας στὰ χείλη μου καὶ τὴν εἰκόνα σας στὴ καρδιά μου...

— Δὲν θέλω ν' ἀποθάνετε, Κάρολε· ὄχι, ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἐπέτρεπε ἕνα τέτοιο δυστύχημα. Θέλω νὰ ζήσετε καὶ ν' ἀκούω τὸ ὄνομά σας εὐλογούμενον ἀπὸ ὅλους... Σᾶς θέλω δημοτικὸν καὶ μεγάλον...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ καρδιά μου χτυποῦσε καὶ τὸ αἷμα εἶχε ἀνεβῆ ὅλο στὸ κεφάλι μου.

— Μάρθα, εἶπα βλέποντάς την κατάματα, ἂν δὲν εἶχα τὴν δύναμι νὰ ζήσω χωρὶς ἐσᾶς, χωρὶς νὰ σᾶς αἰσθάνωμαι ἐδῶ κοντά μου .. ἐὰν σᾶς ἔλεγον... γενῆτε δική μου ;...

Ἡ Μάρθα πῆρε τὸ χέρι μου...

— Κάρολε, σωπᾶτε, ἐψιθύρισε...

Τὸ πάθος μου ὅμως μ' ἐμέθυσε. Τὸ λογικό μου μ' ἐγκατέλειψε...

— Μάρθα, σὲ ἀγαπῶ! Ἐψιθύρισα καὶ πάλιν περνῶντας τὸ χέρι μου στὴ μέση της.

Ἡ κόμησσα ἔγειρε στοὺς ὤμους μου τὸ κ φάλι της καὶ τὰ μάτια της μισόκλεισαν.

Τὰ χείλη μας ἑνώθηκαν!

Ἡ τιμὴ! ὁ ὀρθὸς λόγος! τὸ καθῆκον, ὅλα, ἀλλοίμονον! ἐλησμονήθησαν! Ἁμαρτήσαμε!!!

. . . . . .

Ἡ Μάρθα εἶχε γίνει δική μου. Εἶχα αἰσθανθῆ τὴν καρδιὰ της ἐπάνω μου νὰ χτυπᾷ καὶ τὴν ψυχή της νὰ ἑνώνεται μὲ τὴ δική μου. Τὴν εἶχα ἀπολαύσει!... Ὦ σεῖς, Δάντη! Ἀβελάρδε! Γκαῖτε! Λαμαρτῖνε! ποιηταὶ τοῦ ἔρωτος, αἰσθανθήκατε ποτὲ τὴν μεγάλην αὐτὴν ἀγάπην πρὸς τὴν Βεατρίκην, τὴν Ἐλοΐζαν, τὴν Μαργαρίταν, τὴν Γρατσιέλλα;

Μετὰ τὴν ἐπίσημον ἐκείνην στιγμὴν ἔφυγα ἀπό τό μικρὸν ἐκεῖνο δωμάτιον σὰν κλέφτης, ὁ ὁποῖος φοβεῖται τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα. Ἀλλὰ δὲν ἤμουν ἔνοχος; Δὲν ἤμουν κλέφτης τῆς τιμῆς τοῦ φίλου μου; Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἐπέρασε σὰν βέλος τὴν καρδιά μου.

Ἡ Μάρθα ἦτο δική μου. Τί μ' ἐνδιέφερε γιὰ τ' ἄλλα; Τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ μὲ κάνῃ νὰ λησμονήσω τὴ στιγμὴ ἐκείνη.... Μποροῦσα νὰ πεθάνω, ἀφοῦ γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχα γίνῃ εὐτυχής.

Ἀλλὰ μιλοῦσα γιὰ θάνατον, ἐνῶ εἶχα ξαναζήσει.

Δὲν ἤθελα πειὰ νὰ χωρισθῶ ἀπό τὸ εἴδωλόν μου... Ἀλλοίμονον ὅμως! Ὁ κόμης καὶ ὁ δόκτωρ ἦσαν τὰ μόνα ἐμπόδια στὴν εὐτυχία μου. Μὲ πυρετὸ δυνατὸ ἄφησα τὴν κόμησσαν Μάρθαν.

Ἤμουν βυθισμένος σὲ γλυκεῖς ρεμβασμοὺς, ὅταν ὁ ὑπηρέτης μου ὁ Ἰωσὴφ μπῆκε σιγὰ στὸ δωμάτιό μου.

— Κύριε, μοῦ εἶπε, σᾶς φέρω μιὰ ἐπιστολή. Ἐκ μέρους τῆς κομήσσης μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι....

Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τῆς κομήσσης, πετάχτηκα ὄρθιος, ταραγμένος...

— Τί συμβαίνει; ρώτησα.

— Ἡ κυρία κόμησσα, εἶπεν ὁ Ἰωσήφ, μοῦ ἔδωσε τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν νὰ σᾶς τὴν δώσω στὰ χέρια σας.

— Εὐχαριστῶ, Ἰωσήφ, εἶπα, πέρνονιας τὸ γράμμα τῆς κομήσσης καὶ μικρὴ θήκη μαζύ, εὐχαριστῶ, Ἰωσήφ. Τώρα ἄφησέ με μόνον.

Τὰ χέρια μου ἔτρεμαν καθὼς ἄνοιγα τὸ γράμμα τῆς Μάρθας. Ὦ! Κάθε της φράσις μοῦ ἔχει ἐντυπωθῆ στὴ μνήμη μου σὰν τὸ ἀποτύπωμα τοῦ κιμένου σίδερου στ ν ὤμο τοῦ καταδίκου.

Ὦ! κάθε της φράσις ἦτον λύχνος φωτίζων τὴν ἀτιμίαν μου.

Ἰδού τί μοῦ ἔγραφε :

«Κάρολε,

«Φύγετε! Ὁ ἔρως σας μοῦ ἐνθυμίζει πλέον τὴν ἐντροπή μου. Ἡ ἐπελπισία μου εἶναι μεγάλη. Κοὶ οἱ δυὸ εἴμαστε ἔνοχοι, φίλε μου. Λησμονήσαμε καὶ οἱ δύο τὰ πειὸ ἱερὰ καθήκοντα μπρὸς σὲ ἕνα αἴσθημα γλυκὺ καὶ πικρὸ συγχρόνως.

»Σᾶς γράφω Κάρολε, καὶ αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ὥρα τῶν μεγάλων θυσιῶν ἐπλησίασε Πρέπει νὰ μᾶς ἐγκαταλείψετε γιὰ πάντα.

»Σᾶς ἠγάπησα καὶ σᾶς ἀγαπῶ ἀκόμη.

»Δάκρυα βρέχουν τὸ πρόσωπό μου, ἐνῷ σᾶς γράφω, Κάρολε.

»Εἶμαι ἡ πλέον δυστυχὴς γυναῖκα, γιατὶ ἐνῷ δὲν εἶχα τὴν δύναμι νὰ διατηρήσω ἀκηλίδωτον τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου μου, δέ θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ κάμω εὐτυχισμένον καὶ σένα τὸν ἴδιον.

»Ἡ διαγωγή μου μοῦ προξενεῖ φρίκην. Αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι ἀξία λύπης καὶ ἀποδοκιμασίας.

»Μὴ μὲ καταφρονήσετε, Κάρολε, ἂν ἐθυσίασα ζωὴν ἔντιμον.

»Τὸ καθῆκόν μου τώρα εἶναι πολὺ μεγάλο.

»Ὀφείλω νὰ διπλασιάσω πρὸς ἐκεῖνον τὴν ἀφοσίωσί μου, ἀφοῦ τὸν ἐπρόδωσα.

»Ὀφείλω πειὰ νὰ σᾶς λησμονήσω.

»Ναί, νὰ σᾶς λησμονήσω, Κάρολε. Ἐννοεῖτε ;

»Δὲν θὰ σᾶς πῶ τί ὑποφέρω αὐτὴν τὴν στιγμήν. Τὴν συγκίνησί μου καὶ τὴν λύπη μου πρέπει νὰ τὴν συμμερίζεσθε καὶ σεῖς ὁ ἴδιος, γιατὶ μὲ ἀγαπᾶτε καὶ ὁ ἀποχωρισμὸς ποὺ σᾶς ζητῶ πρέπει νὰ πραγματοποιηθῆ κι' ἂς σᾶς πληγώσῃ.

»Σπεύδω συγχρόνως ν' ἀνακουφίσω τὴν λύπη ποὺ θὰ σᾶς κυριεύσῃ.

»Ἡ μικρὰ θήκη, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰωσὴφ θὰ σᾶς δώσῃ, ἔχει μέσα τὴν εἰκόνα μου ὅταν ἤμουν μικρή.

»Τὸ δῶρό μου αὐτὸ πρός σᾶς εἶναι νέον μου σφάλμα.

»Θὰ εἶσθε πειὰ μόνος ἐν τούτοις καὶ ἡ εἰκόνα αὐτὴ θὰ σᾶς παρηγορῇ κἄποτε. Θὰ τὴν βλέπετε, μακρυὰ ἀπὸ βέβηλα βλέμματα καὶ θὰ σκέπτεσθε σὲ ὧρες λύπης καὶ μελαγχολίας ὅτι ὑπάρχει μακρυά σας μιὰ ψυχὴ ποὺ ζητάει συγχώρησι γιὰ τὸ ἁμάρτημά της.

»Ὑγίαινε Κάρολε! Ὑγίαινε φίλε μου! Ὅταν θὰ ἰδωθοῦμε πάλι μπρὸς στὸν κόμητα καὶ σὲ ἄλλους, προσπαθεῖστε νὰ ἐπιβάλλετε σιωπὴ στὴ καρδιά σας ὅπως καὶ ἐγὼ θὰ κάνω τὸ ἴδιο γιὰ νὰ φανῶ ἀτάραχος μπροστὰ σὲ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀτίμασα !... «ΜΑΡΘΑ»

Ἀφοῦ ἐδιάβασα τὸ γράμμα αὐτὸ καὶ εἶδα τὴν εἰκόνα, ἡ ὁποία μοῦ ἐφάνηκε θεία, αἰσθάνθηκα νευρικὸν κλονισμὸν σὲ ὅλη μου τὴν ὕπαρξι.

Ἄφησα τὸ δωμάτιό μου σὰν ἄνθρωπος ποὺ ἔχει χάσει τὰ λογικά του.

Πῆγα πρὸς τὸ παληὸ μου σπῆτι καὶ ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὰ σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ βιβλία μου....

Ἡ νύχτα ἐπλησίαζε καὶ ὁ δρόμος ἦτον ἔρημος. Ἄνοιξα τὸ παράθυρό μου καὶ μοῦ ἦλθε στὸ νοῦ τὸ μέρος ποὺ πρὸ δύο μηνῶν ὁ κόμης ἐπόλαιε μὲ τοὺς δύο κακούργους. Ἡ ἐπέμβασίς μου, ἡ φιλία μας, ὅλα μὲ τὴ σειρὰ τους ἤρχοντο νὰ μοῦ θυμήσουν τὴν ἀτιμίαν ποὺ εἶχα κάμει.

Ἐπέστρεψα σὲ λίγο στό μέγαρο τοῦ Σαὶν Ρεμὺ καὶ ἐζήτησα ἀπὸ τὸν Ἰωσήφ τὸ ἄλογό μου.

Δὲν μπῆκα μέσα. Κάτι μὲ κρατοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι. Μόνον στὸν Ἰωσὴφ εἶπα, ἂν τὸν ἐρωτήσουν, ν' ἀπαντήσῃ ὅτι δὲν μὲ εἶδε.

Ἐπήδησα κατόπιν στὸ ἄλογό καὶ ἄρχισα νὰ τρέχω στοὺς δρόμους τῆς Μαδρίτης.

Ἡ δροσιὰ ἀνεκούφιζε λίγο τὸ ξαναμένο, τὸ φλογισμένο μου κεφάλι...

(Ἀκολουθεῖ)